

stemt, at det efter disse 10 Aars Forløb skal fastsættes ved Lov, hvilket Bidrag Kolonierne fremtidigt skulle yde. Derfor Meningen havde været, at en saadan Fastsættelse skulde ske ved de aarlige Finantslove, da tvivler jeg ikke om, at dette ligefrem vilde have været udtrykt i Kolonialloven; men det er ikke udtrykt der, fordi der ganske simpelt aldrig har været Tale derom. Dette første Bidrag fra Kolonierne blev jo i Løbet af de første 10 Aar jævnlige estergivet; saaledes er der for de 4 Aar fra 1871—75 aldeles ikke betalt noget Bidrag. Dette er Sammenhængen. Ved Loven af 21de December 1874 blev i Genhold til Koloniallovens Bestemmelser om, at Bidraget skulde fastsættes ved Lov, Bidraget for de kommende to Aar fastsat til 25,000 Kr. Da denne Lov nu udløber, er det, at jeg har anset det for nødvendigt paany at søge fastsat et Bidrag fra Kolonierne til Statens almindelige Fornødenheder. Jeg har af Hensyn til samtlige Forhold troet at maatte foreslaa det fastsat til det samme Bølsø som i de to foregaaende Aar, og har troet, at det vilde være rigtigt, særligt af Hensyn til Koloniernes nuværende uheldige Stilling, ikke at fastsætte Bidraget for et længere Tidsrum end to Aar. Det er denne særlige Lov, som efter min Formening er en nødvendig Betingelse for, at der overhoved kan afkræves Kolonierne noget Bidrag. Den ærede Ordfører vilde gjøre gjældende, at Bestemmelsen i Koloniallovens § 2 om, at enhver Lov angaaende Kolonierne skal være forelagt Kolonialraadet til Betænkning, før den vedtages her, forsaavidt Bidraget fastsættes paa Finantsloven, var fyldestgjort derved, at den særlige Lov havde været forelagt Kolonialraadet. Dette forekommer mig at være en besynderlig Misforstaaelse. Dersom dette Spørgsmaal, som nu drøftes her mellem den ærede Ordfører og mig, skulde have været forelagt Kolonialraadet, maatte det have været forelagt det i den Skikkelse, om Koloniernes Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder for Fremtiden skulde fastsættes paa de aarlige Finantslove. Jeg for mit Vedkommende nærer ingensomhelst Tvivl om, at naar et saadant Spørgsmaal var blevet forelagt Kolonialraadene, vilde de begge paa det Allerbestemteste have fraraadet det, og det med fuld Friid. Det forekommer mig at være en billig Fordring fra Koloniernes Side med den Selvtvilsfølelse, de have, at de i Forveien kunne beregne deres Udgifter. Men det er ikke muligt for Kolonierne at lægge et Budget, naar vore Finantslove vilkaarlig kunne for et kommende Aar paalægge dem, hvilket Bidrag man maatte finde for godt at lade dem udrede til Statens almindelige Fornødenheder. Jeg har sølt mig forpligtet til paany at komme saa udførlig ind paa dette Spørgsmaal, fordi jeg indtil en vis Grad føler mig medansvarlig i, at Udvalget er kommet ind paa denne efter min Mening aldeles urigtige Vej, idet Udvalget, saavidt jeg har kunnet opfatte det, tilbøls har

ladet sig foranledige dertil derved, at der i det oprindelige Finantslovsforslag staar opført paa § 8 en Post: 25,000 Kr. som Bidrag fra de vestindiske Kolonier. Jeg kan ikke forlade de to ærede Medlemmer, som jeg hidtil særlig har henvendt mig til, eller rettere, hvis Udtalelser særlig have foranlediget de Bemærkninger, jeg hidtil har gjort, uden at udtale min Anerkjendelse af, at begge disse Medlemmer have været saa venlige lige over for mig og mine Kolleger at erkjende, at det ikke er personlig Magtsyge, som holder os paa disse saa misundte Pladser. Naar derimod det ærede Medlem (H. Nielsen) mente, at det kunde være Statsmagtsyge, — som han benævnte det — vil jeg dog bemærke, at det tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Jeg tror, at der lige saa lidt er Spor deraf hos mig og mine Venner, som der er Spor af den personlige Magtsyge. Nei, det er ganske andre Følelser og Interesser, som have kaldet os til og som holde os paa disse Pladser, og jeg vil sige, at det er ikke mindst for at værne om vor Forfatning og dens Brug, saaledes som den efter vor Mening maa bruges, naar den skal bruges overensstemmende med Meningen, da den blev vedtagen. — Jeg skal nu tillade mig at rette en Bemærkning til den ærede Ordfører for Flertallet. Den ærede Ordfører kunde ikke forstaa, at, jeg kunde bruge et saadant Udtryk, som at jeg ikke kunde „tage imod“ en Bestemmelse paa Finantsloven, idet det ærede Medlem bemærkede, at forsaavidt det blev til Lov, maatte jeg jo dog enten finde mig deri eller gaa min Vej. Ja, saa blev det meget forklarligt; forsaavidt det blev til Lov, er Sagen fuldstændig rigtig. Men forsaavidt det bliver til Lov, maa jo den Anskuelse af Sagen, som den ærede Ordfører har gjort til sin, og som jeg ikke tvivler om vil blive godkjendt af det store Flertal her i dette Thing, ogsaa være bleven godkjendt af de andre Faktorer i Lovgivningsmagten, og i saa Tilfælde, — ja det er givet — var det andet Alternativ, jeg nævnte, utvivlsomt det, som jeg maatte vælge. Naar samtlige Faktorer i Lovgivningsmagten paa Finantsloven godkjende en Bestemmelse, som jeg har erklæret for uantagelig, ja, saa er det givet, at jeg ikke mere har Plads som Finantsminister; den Sag er ren og klar. Men jeg tror ikke, at den virkelige Sammenhæng af Sagen i mindste Maade kan forhindre, at jeg her udtaler om en eller anden Bestemmelse, at den for mig er uimodtagelig. Det behøver jo kun at støtte sig paa en fuld og fast Overbevisning om, at de andre Faktorer i Lovgivningsmagten under ingen Omstændigheder vilde gaa ind paa den vedkommende Bestemmelse; men i ethvert Tilfælde behøver det jo kun at støtte sig paa min fuldstændige Kedebonhed til at vige Pladsen i det efter min Mening meget usandsynlige Tilfælde, at de andre Faktorer i Lovgivningsmagten skulde paa det Punkt, der gav Anledning til min Bemærkning, være enige med den ærede